

blev Enke i 1893 og fik da Ret til at drive eller lade drive i 5 Aar de to af hendes afdøde Mand ejede Apoteker, et i Vester Brønderløv og et i Hallund. Denne Tilladelse med Tillæg af $\frac{1}{2}$ Aar udløber 1ste Februar 1899, og fra den Tid vil Andragerinden, der ikke har Formue eller fast Indtægt, blive udsat for at mangle det nødvendige til Livets Ophold.

Erklæring om Andragerindens Formuesomstændigheder, afgiven af Sagsfører C. Terp, medfølger.

Udvalget gør ikke Indstilling.

62. Fra Fruтта Caroline Vilhelmine Dahlgreen, Enke efter Overfergent A. S. S. Dahlgreen, om Forhøjelse af den hende tillagte Opdragelseshjælp til 6 ukonfirmerede Børn. (Indbragt den 3dje December 1898 af Folketingsmanden for Ribe Amts 3dje Valgfreds, Busk).

Andragerinden blev ved sin Mand's Død stillet ene med 9 Børn, hvoraf kun 3 vare konfirmerede, og sidder endnu med 6 ukonfirmerede Børn, af hvilke den yngste er 2 Aar. En lille Sparestilling, som hendes Mand efterlod, har hun anvendt til Dyrettelsen af en Frugt- og Grønthandel, men Forretningen har endnu ikke kunnet give Overtud, og da hendes Pension i Forbindelse med Opdragelseshjælpen til Børnene i alt kun er 309 Kr. 60 Ø. aarlig, imødeser hun Fremtiden med megen Betyrning.

Det fra Finansministeriet modtagne afflaende Svar paa Andragerindens Ansøgning om Pensionstillæg medfølger.

Et Mindretal (Blem, Busk, Dinesen, Klausen, N. S. Larsen og E. Sørensen) foreslaar at henvise Sagen til Krigsministerens Overvejelse.

63. Fra fhv. Sygepasser A. Hansen Nørreballe om Invalideunderstøttelse. (Indbragt den 3dje December 1898 af Folketingsmanden for Sorø Amts 4de Valgfreds P. Andersen.)

Andrageren deltog som menig i Krigen 1864 ved 18de Regiment. Han var med bl. a. i Fægtningen ved Myszunde og i den haarde Træfning foran Dybbøl Stanser den 22de Februar. Den følgende Morgen ved Daggry blev den Gaard mellem Forpostkæderne, som Andragerens Troop havde holdt besat om Natten, overrumplet af Preusserne, og kun med Nød og næppe lykkedes det ham at undslippe, medens de fleste af Kammeraterne toges til Fange. Ved denne Flugt paadrog han sig imidlertid Begyndelsen til den Sygdom, der senere skulde blive saa skæbnesvangere for ham. Han laa til sidst udmattet i Sneen, og Blodet flød ud af Munden paa ham. Fra den Dag følte han sig utilpas, havde hyppig Næseblod og mistede Appetitten, men holdt dog standhaftig alle Strabadser ud, indtil han under Kampen paa Als den 29de Juni faldt i Fangenskab.

Efter Hjempermitteringen kom han tilbage i sin Plads som Sygepasser paa Dringe, men han led af Nervøsitet og Søvnløshed. De første Aar kunde han dog udføre sit Arbejde tilfredsstillende, saa tog Sygdommen til med Angstfornæmmelser, vedholdende Søvnløshed og kronisk Hoste. For 13 Aar siden blev Synet angrebet, Benene lammedes, og efterhaanden blev Andrageren fuldstændig blind, kunde ikke gaa og ikke foretage sig noget som helst. I denne hjælpeløse Tilstand er han bleven plejet og underholdt af Hustruen, men hun er nu snart 60 Aar og svagelig. Han har under sin mangeaarige Sygdom for længst sat til, hvad han ejede, og beder nu Folketinget om at tage sig af hans Sag og henvise hans Andragende om Invalideunderstøttelse til Finansministerens fornødne Overvejelse.